

— ni opredelila zaliva Sene, Sene od sotočja z Andelle navzdol, obalnih voda področja Artois-Picardija, zaliva Vilaine, sidrišča Lorient, estuarija Elorn, zaliva Douarnenez, zaliva Concarneauja, morskega zaliva Morbihana, Vistre od Nîmesa navzdol in ribnika Thau kot občutljivih območij zaradi evtrofikacije, in

— izpustov komunalnih odpadnih voda, ki prihajajo iz aglomeracij – razen aglomeracij Vichy, Aix-en-Provence, Mâcon, Créhange, Saint-Avoid, Bailleul, Aurillaca, Montauban, Châtillon-sur-Seine in Gray – ki so omenjene v dopisu francoskih oblasti z dne 12. decembra 2000 in aglomeracije Montpellierja, ter izpustov komunalnih odpadnih voda, ki prihajajo iz aglomeracij s populacijskim ekvivalentom (PE), večjim od 10 000, v zaliv Sene, Seno od sotočja z Andelle navzdol, obalne vode področja Artois-Picardija, zaliv Vilaine, sidrišče Lorient, estuarij Elorn, zaliv Douarnenez, zaliv Concarneauja, morski zaliv Morbihana, Vistro od Nîmesa navzdol in ribnik Thau ni podredila strožjemu čiščenju,

Republika Francija ni izpolnila obveznosti iz člena 5(1) in (2) ter priloge II Direktive Sveta 91/271/EGS z dne 21. maja 1991 o čiščenju komunalne odpadne vode.

2. V ostalem se tožba zavrne.

3. Francoski republiki se naloži plačilo stroškov.

(¹) UL C 219, 14.9.2002.

SODBA SODIŠČA

(tretji senat)

z dne 23. septembra 2004

v zadevi C-297/02: Italijanska republika proti Komisiji Evropskih skupnosti (¹)

(EKUJS — Potrditev obračuna — Javno skladiščenje alkohola — Pomoč pri proizvodnji oljčnega olja — Proračunska leta 1997, 1998 in 1999 — Odločba 2002/523/ES)

(2004/C 284/03)

(Jezik postopka: italijanščina)

V zadevi C-297/02, Italijanska republika (zastopnik: I. M. Braguglia, skupaj z M. Fiorilli) proti Komisiji Evropskih skupnosti (zastopnik: A. Aresu) zaradi ničnostne tožbe na podlagi člena 230 ES, vložene dne 21. avgusta 2002, je Sodišče (tretji senat) v sestavi A. Rosas, v funkciji predsednika tretjega senata, R. Schintgen, sodnik, in N. Colneric (poročevalka), sodnica, generalni pravobranilec: F. G. Jacobs, sodni tajnik: R. Grass, dne 23. septembra 2004 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi kot sledi:

1. Tožba se zavrne.

2. Italijanski republiki se naloži plačilo stroškov.

(¹) UL C 247, 12.10.2002.

SODBA SODIŠČA

(drugi senat)

z dne 23. septembra 2004

v zadevi C-414/02 (predlog za sprejem predhodne odločbe Verwaltungsgerichtshof (Avstrija): Spedition Ulustrans, Uluslararası Nakliyat ve Tic.A.S. Istanbul proti Finanzlandesdirektion für Oberösterreich (¹))

(Carinski zakonik Skupnosti — Člen 202 — Nastanek carinskega dolga — Prenos v carinsko območje Skupnosti v nasprotju s predpisi — Pojem carinskega dolžnika — Soodgovornost delodajalca za dolg delojemalca, ki pri izpolnjevanju carinskih obveznosti ni ravnal v skladu s predpisi)

(2004/C 284/04)

(Jezik postopka:nemščina)

(Začasni prevod, dokončni prevod bo objavljen v „Zbirki odločb Sodišča“)

V zadevi C-414/02, katere predmet je predlog za sprejem predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, naslovljen na Sodišče s sklepom Verwaltungsgerichtshof (Avstrija) z dne 6. novembra 2002, ki je na Sodišče prispel dne 19. novembra 2002, v postopku v glavni stvari, ki poteka med Spedition Ulustrans, Uluslararası Nakliyat ve Tic. A. S. Istanbul in Finanzlandesdirektion für Oberösterreich, je Sodišče (drugi senat), v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, C. Gulmann, J.-P. Puissochet (poročevalec) in R. Schintgen, sodniki, in F. Macken, sodnica, generalni pravobranilec: A. Tizzano, sodni tajnik: R. Grass, dne 23. septembra 2004 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi kot sledi:

Člen 202(3) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, se mora razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, kot je člen 79(2) Zollrecht Durchführungsgesetz (zakon o izvrševanju carinske zakonodaje), ki v primeru, da je bilo v carinsko območje Skupnosti v nasprotju s predpisi preneseno blago, za katerega se mora plačati uvozna dajatev, določa soodgovornost delodajalca za carinski dolg delojemalca, če je slednji blago prepeljal v okviru nalog, ki mu jih je zaupal delodajalec, pod pogojem, da ta ureditev predpostavlja udeležbo delodajalca pri prenosu blaga, četudi je ta vedel ali bi moral vedeti, da je prenos v nasprotju s predpisi.

(¹) UL C 19, 25.1.2003.